

han det, da vil haas i Sandhed være vor Mentor, og da ville vi kunne følge ham, men for den Tid vil det ikke kunne skee.

Madfen: Den høitærede Kultusminister udtalte, at det stod Thinget frit for at stille hvilket som helst Ændringsforslag, det vilde, til dette Lovforslag. Jeg er derved bleven opmærksom paa et Punkt i Motiverne, hvor det hedder, at „Entrepreneurerne for Jernbaneanlægget have erklæret sig villige til, forsaavidt dette Punkt angaaer, at forandre den under 18de Marts 1861 indgaaede Kontrakt saaledes, at Veberlaget for at udføre de forandrede Arbejder beregnes efter de Priser og Overslag, som ligge til Grund for den oprindelige Kontrakt“ — og nu vil jeg tillade mig at spørge den høitærede Indenrigsminister, om han ogsaa er vis paa, at naar man stiller Ændringsforslag til den foreliggende Lov, Entrepreneurerne da ogsaa ville paa samme Maade forandre Kontrakten af 18de Marts 1861 ogsaa for den Rines Vedkommende, som man her maatte forøge ved Ændringsforslag at faae vedtagen.

Indenrigsministeren: Jeg skal ikke komme tilbage paa Sagens Realitet; men jeg kan dog ikke lade denne Debat slutte uden at udtale, at det er min fulde Overbeviisning, at jeg ved denne Leilighed er bleven behandlet med den allerstørste Ubillighed i denne Forsamling. Uagtet jeg har deeltaget i de fleste offentlige Forhandlinger om vigtige Spørgsmaal, der have foreligget i min Tid, har jeg dog, som jeg allerede tidligere har hyttret, ikke i Jernbanesagen nogensinde offentlig udtalt min Mening, og selv i private Samtaler været meget tilbageholden med at hytte mig, indtil faa Dage før den Session sluttedes, i hvilken den Lov kom ind i Landstinget, der senere blev vedtagen af Rigsdagen og af Hans Majestæts Kongen. Jeg har altsaa ikke haft min Part i al den store Ivrighed, og jeg tør vel sige, uden at fornærme Nogen, store Lidenskabelighed paa de forskjellige Steder, hvor denne Sag er behandlet; jeg har følt en vis Øyge ved i denne Storm at være udenfor og har seet med en vis Ironi paa de mange store Anstrengelser, som i visse Retninger bleve

gjorte. Jeg fik første Gang med denne Sag at gjøre, da den kom ind i Landstinget, og der afholdt jeg mig fra at udtale mig om Spørgsmaallets Realitet; jeg lod de Spørgsmaal, om hvilke der var tilveiebragt Enighed mellem Folkethinget og Regjeringen, ligge og søgte kun at give en lille Haandsrækning, for at faae gennemført en Slags Overeenskomst med Hensyn til det Punkt, hvorom Tvisten havde dreiet sig. Jeg var derfor ved de nu foreliggende Lovudkast belavet paa — og jeg skal senere ved den anden Lovs Behandling komme tilbage dertil — at Spørgsmaalet om, hvorvidt der var skeet en Afvigelse fra denne Overeenskomst eller ikke, vilde komme frem, men jeg havde rigtignok ikke drømt om, at der ved det nu behandlede Lovudkast skulde være Tale om, at Nogen for Alvor vilde paastaae, at det, at den slyngste Bane skal gaae til Strib istedetfor til Middelfart, skulde være et Brud paa Overeenskomsten. Jeg har, ved at blive kaldet til Indenrigsminister, arvet den Forpligtelse fra min ærede Forgænger at gennemføre Jernbaneloven, og jeg har havt Meget med denne Sag at gjøre. og jeg skal her udtale, at det er en af de Ting, hvoraf jeg har havt meest Tilfredsstillelse. Det er en Selvfølge, at ved saadanne Arbejder bliver man ved at revidere, eftersee og forbedre indtil det sidste Dieblit, og der har saaledes ikke været saa Forhold, hvorom en nærmere Undersøgelse har fundet Sted, og hvor man har fundet, at der kunde træffes hensigtsmæssige Forandringer i Liniernes Retning o. s. v., uden at man behøvede at gaae til Rigsdagen, naar man kunde faae Kontrahenternes Samtykke dertil. Jeg griber denne Leilighed til at afsløge det Vidnesbyrd, at ved alle disse mange Spørgsmaal, der have reist sig om saadanne Smaaforbedringer, har jeg altid mødt en sunn og lojal Smøbekommen fra Kontrahenternes Side; der er kun eet Spørgsmaal, hvor man staaer kontrovers, og selv der er man enig om Formen og om den Maade, hvorpaa Afgjørelsen skal finde Sted, nemlig Struer. — Jeg maatte som Minister saaledes finde mig forpligtet til at søge nærmere Oplysninger, for at der kunde træffes en endelig Afgjørelse om det Punkt, som ikke blev klaret sidste Gang, men dog ved-